

TRACY WOLFF

Aftermyth

De doos van Pandora

Proloog

Iedereen heeft geheimen.

Voor sommigen gaat dat geheim over iets wat we lang geleden hebben gedaan en waarvoor we niet in de problemen willen raken.

Voor anderen is het de belofte aan een familielid of een vriendin om hún geheimen te bewaren.

En voor nog weer anderen is het een droom, een wens voor een veel mooiere toekomst, een betere toekomst dan die van ons.

Maar voor slechts weinig mensen, écht heel weinig mensen, is dat geheim iets veel groters, iets angstaanjagenders, iets wat diep in ons zit verborgen en wacht op een kans om te groeien, tot bloei te komen, om écht te worden.

Voor die weinigen is dat geheim, dat verhaal, wijzelf.

Maar geheimen blijven alleen verborgen tot ze worden uitgesproken.

En beloftes houden alleen maar stand tot ze worden verbroken.

Maar verhalen... Verhalen kunnen voor eeuwig doorgaan. Die kunnen telkens weer opnieuw worden verteld. Die kunnen groeien, of krimpen, ze kunnen alle ruimte in een kamer innemen, en soms kunnen ze zelfs wegslinken en verdwijnen.

Eens in de zoveel tijd kan een verhaal echter zoveel meer doen. Eens in de zoveel tijd kan een verhaal, als de verteller ervan heel, heel moedig is, de meest magische, meest miraculeuze dingen ooit doen.

Dan kan het álles veranderen.

Dus pak de popcorn erbij en hou je hoed en je sokken en alle andere dingen die van je af kunnen vliegen goed vast. Want dit is een van die verhalen, en Penelope Weaver is een van die vertellers. En het is wel zo eerlijk om je van tevoren te waarschuwen: als je eenmaal begint te lezen, zal niets nog hetzelfde zijn.

Welkom in de Aftermyth.

1.

Flitsen zeggen meer dan woorden

Ik zit niet lekker in mijn vel.

Het is een gekke metafoor, dat weet ik, maar mijn oma gebruikt hem heel vaak. Meestal om aan te geven hoe de nimfen die in het bos achter haar huis wonen zich gedragen. Ik kan de nimfen niet zien zoals zij ze ziet, die gave heb ik niet, dus ik heb me altijd afgevraagd wat ze precies bedoelde met die uitdrukking. En dan heb ik het nog niet eens over hoe het er uit zou zien als een mens, of een nimf, écht een vel zou hebben dat niet lekker zit. Maar nu snap ik het helemaal. Want hoe hard ik mijn best ook doe, ik kan maar niet stilzitten nu we over een smal bergweggetje rijden in de betrouwbare, zilverkleurige Subaru van mijn vader.

Mijn been stuitert op en neer, mijn blik glijdt de hele tijd over de hoge, donkere bomen om ons heen, op zoek naar ik weet niet wat, en ik heb het gevoel dat ik plotseling niet meer weet wat ik met mijn handen moet doen. Het ene moment wrijf ik ermee over mijn bovenbenen alsof ik warm probeer te worden en het volgende moment draai en vlecht ik mijn vingers tot ze ingewikkeld in de knoop zitten.

Ik zweer het hoor, als we er niet snel zijn dan ontplof ik... of eindig ik op z'n minst met mijn vingers verstrikt. Niet bepaald de eerste indruk die ik wil achterlaten als ik Huis

Athena in loop en eindelijk, éindelijk mijn twaalf werken krijg toegewezen.

Op een dag zoals deze is het moeilijk te geloven dat mijn tweelingbroer Paris de rustige is van ons tweeën. Normaal gesproken is hij degene die helemaal wild wordt en door-draait. Maar toch is het zo. Op dit moment gedraagt hij zich alsof het een doodnormale dag is. Zijn gezicht zit verborgen achter zijn PlayStation Portal, zijn bruine ogen zijn gefocust op welke game hij tegenwoordig dan ook obsessief speelt, en zijn rode haar valt over zijn voorhoofd en in zijn ogen. Het lijkt wel alsof het hem niet eens iets bóéit dat dit de belangrijkste dag van ons leven is.

Aan de andere kant, hij laat altijd een goede eerste indruk achter. Normaal gesproken ben ik degene die wel wat hulp kan gebruiken met hoe ze overkomt, ben ik degene die te luid niest en te snel loopt, het meisje met de warrige rode krullen. Maar deze keer niet. Deze keer ga ik alles goed doen. Ik oefen al máánden. En wat mijn haar betreft, dat draag ik in de strakste vlecht ooit.

‘Ben je niet een heel klein beetje enthousiast?’ Ik flap de woorden eruit als de lucht die uit een lekke ballon ontsnapt. Het klinkt raar, onverwacht, en als ik eerlijk ben, véél te schel.

Tja, wat kan ik zeggen? Ik mag dan wel de planner zijn, maar als ik over mijn toeren raak, dan raak ik ook góéd over mijn toeren.

‘Als we er eenmaal zijn word ik wel enthousiast,’ snauwt Paris terug zonder van zijn game op te kijken. ‘En trouwens, jij bent wel uitgelaten genoeg voor ons tweetjes.’

Ik wil tegen hem ingaan, maar eigenlijk heeft hij gelijk. Dus in plaats daarvan negeer ik hem, leun ik naar voren en probeer ik zo goed mogelijk door de voorruit te kijken. Ik

weet niet wat ik precies verwacht of hoop te zien, maar het is in elk geval niet wat er te zien valt: dezelfde weg waar we al een miljoen keer eerder hebben gereden.

Kronkelende bochten.

Smalle stukken.

Niet veel verkeer.

En superveel bomen, welke kant je ook op kijkt.

In principe ziet het eruit als alle andere wegen in de Berkshire-bergen in het westen van Massachusetts. Het is mooi, echt heel mooi, maar ik zou het nou ook weer niet buitengewoon mooi noemen. En het is zeker niet de locatie waar ik me Anaximanders Academie voorstel.

‘Ga gewoon zitten, Penelope,’ zegt mijn vader terwijl we door een heel scherpe haarspeldbocht gaan. ‘Zo ver naar voren leunen is niet veilig.’

Ik rol met mijn ogen maar doe toch wat hij zegt. Ik heb hem diezelfde discussie in de afgelopen paar jaar al vaak met Paris horen voeren, dus ik weet dat mijn vader er niet voor terugdeinst om zomaar midden op de weg stil te blijven staan om zijn punt te bewijzen. En het enige punt dat ik hem nu wil horen bewijzen, is dat we er eindelijk, éindelijk zijn.

‘Geen zorgen.’ Mijn moeder werpt me over haar schouder een blik toe. ‘We zijn er zo.’

Dat vind ik moeilijk te geloven, aangezien... ‘Wat was dat?’ vraag ik, terwijl ik plotseling een mengeling van zenuwen en opwinding in mijn buik voel kloppen.

‘Wat was wat?’ Mijn vaders perfect bijgehouden, bruine snor trilt heel licht bij zijn woorden.

‘Ik zag een lichtflits.’ Ik wijs naar de grote rode schuur aan de linkerkant die we voorbijrijden. ‘Daar.’

Mijn ouders wisselen een blik. ‘Waarschijnlijk niets.’

Het voelde echt niet als niets. Sterker nog... ‘Daar is het weer!’

Deze keer wijs ik er direct naar: een regenboogkleurige flits, vlak achter de schuur.

Zelfs Paris tilt zijn hoofd op bij het horen van mijn gealarmeerde toon. Maar wanneer de drie anderen kijken naar de plek die ik aanwijs is de kleurrijke flits al weg. Alweer.

‘Waarschijnlijk is het gewoon de weerkaatsing van de zon op het dak van de schuur,’ antwoordt mama.

‘Welke zon?’ vraag ik, want het is een heel grauwe, grijze dag.

Er staan donkere, onheilspellende wolken aan de hemel, en hoewel ik nog geen onweer heb gehoord, voelt de belofte van een regenbui eerder als een dreiging, terwijl er vanaf de top van de berg mist naar beneden rolt. Hoe hoger we komen, hoe vager en tijdlozer alles eruitziet.

‘Je weet best wat je moeder bedoelt,’ antwoordt mijn vader. ‘Als het niet het dak is, dan zie je misschien een glans van metaal, of een oude tractor of zoiets.’

Maar als de zon niet schijnt dan kan een stuk metaal natuurlijk ook niet glimmen. Toch hou ik mijn mond, vooral omdat ik uit ervaring weet dat het geen zin heeft om een discussie aan te gaan met mijn ouders als ze weigeren me te geloven.

Alsnog rek ik mijn nek zo ver mogelijk uit naar links zodat ik de schuur in de gaten kan blijven houden nadat we die zijn voorbijgereden.

En ja hoor, een paar seconden later zie ik weer een regenboogflits, deze keer groter zelfs dan de vorige twee bij elkaar, maar nog voor ik er iets over kan zeggen buigt de weg af naar rechts. De schuur en de raadselachtige flitsen verdwijnen.

En plotseling wordt de mist dikker en dikker en kleurt de lucht om ons heen net zo donker als de wolken.

‘Wat gebeurde er?’ Mijn broer kijkt voor de eerste keer op. ‘Waarom is het om tien uur ’s ochtends zo donker?’

‘Gewoon het weer,’ kirt mijn moeder. ‘Niets om je zorgen over te maken.’

Deze keer wisselen Paris en ik een blik, maar dan haalt hij zijn schouders op en richt zijn aandacht weer op zijn game, zodat ik niets anders te doen heb dan door het raam staren in de hoop dat ik eindelijk een glimp opvang van Anaximanders Academie.

Dertien tergende minuten later parkeert mijn vader de auto eindelijk op een heel smal stukje berm, het is nauwelijks een berm te noemen zo smal, in een bocht van de weg.

‘Wacht. Waarom stoppen we?’ vraag ik met zweethanden en een angstig gevoel in mijn buik. ‘Zijn we er eindelijk?’

2.

In het holst van de donut

‘Nog niet,’ antwoordt mijn vader terwijl hij het autoportier aan de bestuurderskant opendoet. ‘Maar ik dacht zo, misschien hebben jij en je broer wel zin in een snackje voor jullie eerste schooldag.’

‘Een snackje?’ Ik kijk op mijn telefoon. ‘Maar we moeten er om halfelf zijn. En het is al dertien over tien. Dus volgens mij hebben we helemaal geen tijd om...’

‘We hebben zat tijd,’ zegt mijn moeder, en ze stapt uit. ‘Trouwens, bij dit tentje hebben ze het lekkerste eten van de hele oostkust.’

‘Dít tentje?’ Ik word overspoeld door twijfels wanneer ik door de dikke mist probeer te turen. Ik zie niets dan grijs. En een vlammetje dat in een lantaarn brandt, zo’n tien meter verderop.

Wat echt totaal niet raar is.

Ik bedoel, wie heeft er nou iets aan een zaklamp als je ook gewoon met een echt vlammetje kunt rondlopen? Ja, je loopt de kans om het hele bos in de fik te zetten, maar misschien ben ik de enige die daar het probleem van inziet...

‘Rustig, Penelope.’ Paris legt zijn PlayStation Portal tussen ons in op de achterbank en springt zo’n beetje uit de auto. ‘Ik ga dood van de honger.’

‘Jeetje, wat een verrassing,’ mompel ik, waarna ik het portier aan mijn kant openduw en de auto uit stap... en mijn voeten in een gigantische modderpoel terechtkomen.

De modder spettert helemaal over mijn splinternieuwe, witte Vans met schaakbordpatroon.

Er schiet een vlaag van paniek door me heen. Ik heb er urenlang over gedaan om de perfecte outfit voor vandaag uit te zoeken: de perfecte lichtblauwe blouse, de perfect gestreken witte korte broek, zelfs de perfecte blauwe sokken met uiltjes erop. Alle dingen die ik draag heb ik zelf nauwkeurig uitgezocht om aan iedereen die ik vandaag ga ontmoeten te laten zien in welk huis ik hoor.

En nu is al die voorbereiding voor niets geweest, doordat we plotseling aan de kant van de weg moeten stoppen voor een stomme snack waar ik niet eens trek in heb. Hoe moet ik Athena nu ooit onder ogen komen, laat staan mijn nieuwe klasgenoten, met schoenen die onder de modder zitten?

Het is om je dood te schamen.

‘Kom nou Penelope! Opschieten!’ Mijn moeders stem zweeft door de mist naar me toe.

Ik pak wat papieren zakdoekjes van de voorraad die mijn moeder in de auto bewaart – Athenameisjes groeien op tot Athenavrouwen, altijd op alle situaties voorbereid – en schraap zo veel modder als ik kan van mijn schoenen. Het is dik en smerig en erg moeilijk weg te boenen, en ik ben zo kwaad dat ik er wel van kan huilen.

Maar dat ga ik echt niet doen. Het enige wat nog erger is dan op de eerste schooldag met modderschoenen aan te komen, is aankomen met een opgezwollen, vlekkerig gezicht van het huilen. Dat is een van de vele nadelen van rood haar

hebben: als ik huil krijg ik vlekken in mijn gezicht en zwellen mijn ogen op, dus dat ga ik vandaag absoluút niet laten gebeuren.

Nadat ik zo veel modder heb weggeboend als me lukt, stop ik de vuile papieren zakdoekjes in de kleine afvalzak die mijn moeder in de auto heeft – nog een teken van hoe perfect voorbereid ze is – en loop ik in dezelfde richting die mijn familie is gelopen.

De mist is zo dik dat ik ze niet kan zien, maar ik hoor ze praten met iemand die een heel diepe stem heeft. Als ik dichterbij kom lijkt de mist eindelijk iets dunner te worden, en zie ik mijn familie naast een kleine houten verkoopkraam staan.

Het kraampje is witgeschilderd en heeft een schuin dak van aluminium met een chic bord waarop in sierlijke letters PT'S DONUTS staat.

Donuts? Dus we nemen het risico te laat te komen voor wat donuts die ze aan de kant van de weg verkopen, terwijl mijn moeder al jaren geen gluten meer eet?

Kan iemand dit alsjeblieft aan me uitleggen?

Het vlammetje dat ik net zag blijkt van een lantaarn te zijn die wankel op een hoekje van de versleten kraam staat, naast een bord waarop staat:

Donutballetjes kaneel: 50 cent per stuk / 12 voor \$5

Donut kaneel: \$1 per stuk / 12 voor \$10

Appelcider, warm of koud: \$2 per beker

Oké, ik ga niet liegen. Een beker warme appelcider klinkt erg lekker, al helemaal nu het harder is gaan waaien... zolang we alles maar snél kunnen krijgen.

Een beetje rillend kijk ik naar wat er naast het bord staat... Of moet ik zeggen wie? Hij is superlang en draagt een overall van spijkerstof met rode verfspetters erop, en een paar zwarte Crocs met een opdruk van rode en gele vlammen.

In zijn lange bruine haar, dat hij in een slordige knot boven op zijn hoofd draagt, zitten al wat grijze strengen, net als in zijn goed bijgehouden geitensikje. Maar wat mijn aandacht trekt is de dikke gouden ketting om zijn hals. Daar hangt een amulet aan met het woord SAMENLEVEN erop, en op een of andere manier zien de ketting en de hanger er heel nieuw en tegelijkertijd eeuwenoud uit.

‘Appelcider?’ vraagt de man, en zijn helderblauwe ogen turen door de mist naar mij.

Mijn broer, die een kleine, roze gebaksdoos in de ene hand vasthoudt, heeft in zijn andere hand een lege beker. ‘Ik wil nog wel wat.’

Terwijl Paris naar voren buigt houdt hij de doos gevaarlijk dicht bij het vlammetje in de lantaarn, vind ik. Ik kijk hem wantrouwend aan, maar de anderen lijken zich er geen zorgen over te maken, dus zeg ik er niets van. Het laatste wat ik wil is meer tijd verliezen, waar we al zo weinig van hebben. Als ik weer naar de man kijk zie ik dat hij me recht aankijkt, ook wanneer hij het bekertje van mijn broer nog een keer volschenkt met koude cider. ‘En jij, Penelope? Wil jij wat cider?’

‘Hoe weet u hoe ik heet?’ vraag ik, waarna ik de beker aanpak die hij me aanreikt. In tegenstelling tot die van Paris is deze gloeiend heet, en het ruikt naar kaneel, precies zoals ik het het liefst heb.

‘Je ouders zeiden dat je een beetje aan het treuzelen was.’ Hij kijkt naar mijn Vans. ‘Mooie schoenen.’

Mijn wangen worden rood van schaamte. ‘Normaal gesproken zijn ze niet zo vies,’ mompel ik.

‘En dat zullen ze ook nooit meer worden.’

Ik heb geen idee wat hij daarmee bedoelt, aangezien de modder aan alle kanten het textiel is ingesijpeld, waardoor de onderste helft van mijn schoenen een lelijke poepbruine kleur heeft.

Voor ik kan vragen wat hij bedoelt knikt de man naar mijn beker met cider. ‘Drink op.’

‘Ik wilde nog eventjes wachten tot het iets minder warm is,’ zeg ik tegen hem. Maar uit beleefdheid neem ik een slokje, en dan realiseer ik me dat de cider de perfecte temperatuur heeft, ondanks de damp die ervan opstijgt.

Raar.

De tijd vliegt inmiddels voorbij, het is al 10.22 uur nu, dus we hebben nog precies acht minuten om op tijd op school te komen voor de eerste schooldag. ‘Moeten we niet eens gaan?’ vraag ik aan mijn ouders. ‘Het is bijna tijd...’

‘Neem een donutballetje,’ stelt mijn vader grijnzend voor, gebarend naar de doos die Paris vasthoudt.

Eigenlijk heb ik geen zin in een donutballetje, want ik ben veeeeeel te zenuwachtig om te eten, maar als het helpt om hier sneller weg te komen dan zal ik er zoveel eten als nodig is en zal ik tegelijkertijd hopen dat ik niet over hoeft te geven. Maar als ik mijn hand in de doos steek blijkt er nog maar één miezerig donutballetje in te liggen. Aan de ene kant zit een deuk en slechts de helft is bedekt met kaneelsuiker.

Het is nou niet bepaald de smakelijkst ogende snack van de wereld, maar mijn ouders, en die vreemde man met de

blauwe ogen, kijken me heel intens aan, dus ik stop het balletje in mijn mond en begin erop te kauwen. Zodra ik dat doe verspreidt zich een vreemde smaak in mijn mond, iets wat lijkt op heel, héél erg rijp fruit gemixt met peper.

Dit zou wel eens het goorste ding kunnen zijn – of nou ja, dat is het gewoon – dat ik ooit heb gegeten. Zo smerig dat ik serieus overweeg om het uit te spugen terwijl ik mijn best doe niet te gaan kokhalzen.

Maar Athenameisjes spugen niet, dus ik blijf doorkauwen tot het me eindelijk lukt om de walgelijke homp door te slikken.

‘Vond je het lekker?’ vraagt mijn vader, terwijl hij zijn hand in de nu lege doos stopt.

Gelukkig hoef ik geen antwoord te geven als hij eenmaal doorheeft dat er geen donutballetjes meer over zijn, want ik ben heel slecht in liegen.

‘Volgens mij klopt er iets niet, PT,’ zegt hij tegen de verkoper. ‘Ik heb er zes besteld.’

‘En ik heb je er ook zes gegeven.’ PT kijkt naar mijn broer, wiens mond helemaal onder de kaneelsuiker zit. ‘Misschien kun je beter aan Paris vragen wat er met de rest is gebeurd.’

‘Ik had honger,’ zegt Paris als mijn vader hem geërgerd aankijkt.

‘Geeft niets, Hector,’ zegt mijn moeder terwijl ze met haar hand over de tweedmouw van mijn vaders arm strijkt. ‘Hij wist het niet.’

‘Wat wist hij niet?’ vraag ik, heen en weer kijkend tussen mijn ouders terwijl ik probeer uit te vogelen wat er aan de hand is. Ik bedoel, wie zou er nou geheel vrijwillig zo’n vies, goor ding eten?

‘Je hebt gelijk, lieverd.’ Mijn vader schenkt haar en Paris

een toegeeflijke glimlach en richt zich dan weer tot PT: ‘Mogen we nog twee donutballetjes, alsjeblieft?’

‘Ik ben bang dat ze uitverkocht zijn.’ PT haalt verontschuldigend zijn schouders op. ‘Jullie zijn nog net op het nippertje. De laatste familie zelfs die erdoorheen moet.’

Laatste familie die erdoorheen moet?

Diep vanbinnen voel ik een vlaag van vreugde zoemen bij het horen van zijn woorden. Misschien is deze vreemde man wel meer dan alleen een donutverkoper. Misschien heeft hij iets met Anaximanders Academie te maken. Misschien was het een soort test dat ik die vieze donutbal moest eten en...

‘Heb je niets meer?’ Mijn moeders stem klinkt vreemd als ze het vraagt. ‘Helemaal niets?’

PT schudt spijtig zijn hoofd.

‘Wat moeten we nu doen?’ Mijn vader ziet er geschokt uit. ‘Hoe krijgen we hen dan...’

‘Ik ben bang dat jullie dat niet gaat lukken,’ zegt PT op grimmige toon. ‘Ze zullen er zonder jullie naartoe moeten.’

‘Dat is onmogelijk!’ Mijn moeder ziet er nu daadwerkelijk bezorgd uit. ‘Dit is hun eerste jaar. We moeten mee. We moeten...’

‘Niemand gaat de brug over zonder donutballetje,’ zegt PT streng. ‘Dat zijn de regels.’

Beweren ze nou serieus dat die vreselijke donutballetjes een soort tickets zijn om toegang tot de school te krijgen? Dan heb ik kennelijk geluk dat Paris er nog eentje voor me had overgehouden, al was het niet te eten.

‘Brug?’ vraagt Paris, en hij haalt een hand langs zijn mond in een poging om wat kaneel en suiker weg te vegen. ‘Er zijn nergens bruggen in de buurt.’

‘Weet je dat zeker?’ PT trekt zijn nette bruine wenkbrauwen bijna tot aan zijn haarlijn op.

‘Vrij zeker,’ antwoordt mijn broer. ‘We reden net op die weg.’

Maar ik voel de opwinding al door mijn lichaam pompen wanneer ik me omdraai naar de auto.

En ja hoor, de mist is helemaal verdwenen en eindelijk kan ik de weg zien. Plus de prachtige, overdekte brug die slechts enkele meters voor onze auto ligt.

Het lijkt erop dat we dan toch op tijd op school komen.

3.

Stiekem ergens rondslangen

Ik zet al een stap naar voren voor ik na kan denken over wat ik ga doen. Maar hoe kan ik me ook inhouden nu ik weet dat ik nog maar een minuut of twee bij Anaximanders Academie vandaan ben?

Het voelt alsof ik mijn hele leven al op dit moment heb gewacht en nu we zo dichtbij zijn sta ik te popelen om in actie te komen.

Maar mijn ouders staan nog steeds te discussiëren met PT, die er steeds meer uitziet alsof hij nog eens goed over dat woordje ‘samenleven’ wil nadenken dat om zijn hals bungelt. Of alsof hij het woord in elk geval wil uitleggen aan te laat komende, zenuwachtige ouders die de regels willen overtreden.

Die ouders zijn natuurlijk mijn vader en moeder. En die kun je nou niet bepaald spontaan noemen.

Normaal gesproken ben ik ook niet zo van de spontaniteit. Maar voor zoiets groots en belangrijks als dit, zoiets ongehooflijk cóóls, wil ik best een uitzondering maken.

‘Je hebt toch zeker nog wel twee extra donutballetjes?’ smeekt mijn vader. ‘Nog eentje dan? Dat kunnen we delen. Of een donut. We kunnen een donut delen en...’

‘Het spijt me, maar ik heb echt helemaal niets meer.’ PT’s knotje trilt een beetje als hij zijn hoofd schudt. ‘En trouwens,

stel dat ik nog wat donuts overhad, dan hadden jullie daar helemaal niets aan.’

‘Weet ik, maar...’ Voor misschien wel de eerste keer in mijn leven zie ik dat mijn doorgaans onverstoorbare, niet emotionele moeder er terneergeslagen uitziet. ‘Dit wordt hun eerste jaar.’

‘We redden ons wel.’ Paris leunt naar mama toe om haar een schouderklopje te geven, en voor de miljoenste keer (of eigenlijk pas de derde) houdt hij de doos weer veel te dicht bij de lantaarn. En deze keer wel zó dichtbij dat ik meteen een brandgeur ruik.

Nee. Gewoon, nee.

Ik grijp de gebaksdoos uit zijn hand en gooi die in de grote, zwarte vuilnisbak naast het kraampje. Dan buig ik naar voren om dat belachelijke vlammetje uit te blazen, zonder het eerst te vragen. Nu de mist is opgetrokken heeft PT dat lichtje toch niet meer nodig.

Nu ik die dreigende ramp heb voorkomen kijk ik mijn ouders aan met mijn geruststellendste glimlach. ‘Paris en ik kunnen heus wel alleen een brug oversteken. Toch, Paris?’

‘Ja, natuurlijk,’ beaamt hij.

Maar onze ouders luisteren niet naar ons. Ze gapen me alleen maar aan met grote ogen, alsof ze me pas nu voor het eerst in hun leven zien.

Ik richt me tot mijn broer voor hulp, maar hij ziet er net zo verward uit als ik me voel.

‘Het is toch gewoon een brug? Niets bijzonders?’ Mocht ik nu iets onzekerder klinken, dan komt dat doordat ik me zo voel. Hun reactie maakt me steeds banger.

‘Gewoon een brug,’ bevestigt PT, hoewel hij er net zo ont-hutst uitziet als mijn ouders. Zijn ogen speuren mijn gezicht

af alsof hij hoopt daar iets te vinden, maar ik heb totaal geen idee wat dat precies zou moeten zijn.

‘Heb je nou net dat vlammetje uitgeblazen?’ vraagt mijn moeder nogal gesmoord.

O, ik snap het al. Ze schamen zich omdat ik het niet eerst netjes heb gevraagd. Ik schenk PT een toegeeflijke blik. ‘Het spijt me, ik had eerst moeten vragen of dat mocht. Maar Paris kwam er steeds zo dichtbij. Ik was bang dat hij de gebaksdoos en zichzelf in brand zou zetten.’

‘Dat is niet erg.’ PT probeert te grijnzen, maar ziet er nog zo verslagen uit dat het eerder een grimas is.

Intussen blijven mijn ouders me aangapen alsof ik plotse-ling meer hoofden heb gekregen dan Cerberus. Maar aan-gezien we kostbare tijd aan het verliezen zijn is dat wel het minste van mijn problemen.

Ze moeten zichzelf nu echt eens bij elkaar gaan rapen, want hier blijven dralen terwijl mijn horloge de seconden wegtikt is naar mijn idee een pure marteling.

‘Maar het is...’ begint mijn vader een zin, maar zijn stem begeeft het bij die laatste lettergreep.

‘Hij zegt dat we gewoon samen de brug over kunnen gaan,’ val ik hem in de rede, en ik kijk over mijn schouder naar PT. Deze keer lukt het hem echt te glimlachen, en ik praat verder: ‘Sorry hoor, maar we moeten nu echt gaan.’

Dat laatste zeg ik tegen iedereen, want ik weet zeker dat mijn ouders hier over een uur nog steeds staan te treuzelen als we ze gewoon hun gang laten gaan. En aangezien ik niet van plan ben om ook maar een seconde te missen van mijn eerste jaar op Anaximander, besluit ik het heft in eigen han-den te nemen.

Ik loop terug naar onze Subaru.

‘Penelope? Waar ga je naartoe?’ Met elke lettergreep die mijn moeder uitspreekt schiet haar stem iets verder omhoog.

‘Ik ga mijn bagage uit de kofferbak pakken.’ Ik zeg het zo vastberaden mogelijk, want als ik ook maar een beetje twijfelend klink zullen mijn ouders ons vast meteen terugzetten in de auto en linea recta naar huis rijden.

Dat laat ik níét gebeuren. Niet vandaag, en al helemaal niet zolang ik er een stokje voor kan steken. Dit is de eerste dag van de rest van mijn leven: nieuwe school, nieuwe vrienden, Huis Athena, mijn werken, en dat weiger ik nog een seconde langer uit te stellen. ‘Paris en ik moeten nu gaan.’

Het is een gok, ik weet het. De auto zit op slot, en allebei mijn ouders laten zich niet zomaar een kant op sturen zonder dat ze dat zelf willen. Gelukkig duurt het niet lang voordat ze tot dezelfde conclusie komen die PT en ik al hadden getrokken.

Dat Paris en ik geen tijd meer te verliezen hebben.

Met tegenzin drukt mijn vader op het knopje van zijn autosleutel, en tegen de tijd dat ik achter de auto sta gaat de klep van de kofferbak al omhoog. Mijn opluchting is helaas van korte duur, want als ik naar de inhoud kijk zie ik meteen hoe reusachtig mijn koffer eigenlijk is.

Waarom heb ik in hemelsnaam besloten om ál mijn kleren in te pakken, en daarnaast ook nog het cadeau dat ik voor mijn dertiende verjaardag heb gekregen: de complete serie van *Oude mythen voor elke gelegenheid, verkorte versie*, bestaande uit maar liefst elf delen?

Omdat Athenameisjes dat soort dingen doen, breng ik mezelf in herinnering, terwijl ik mijn uitpuilende rugtas om mijn schouders slinger. We vormen bronnen van kennis die op alles voorbereid zijn.

Maar wanneer ik mijn koffer wil pakken houdt Paris me tegen.

‘Ik neem die van jou wel,’ zegt hij, en hij pakt de handgreep van mijn enorme blauwe koffer die hij met de grootste moeite de kofferbak uit tilt. ‘Neem jij die van mij maar.’

En daarom ben ik dus zo dol op Paris, ook al gedraagt hij zich voor minstens zestig procent van de tijd als een eikel. Hij is er altijd voor me, door dik en dun.

Toch wil ik tegen hem ingaan, want Athenameisjes kunnen prima zelf hun koffers dragen.

Maar na een korte blik op mijn horloge zie ik dat we nog minder dan vijf minuten de tijd hebben om op school te komen voordat de openingsceremonie begint, en als ik mijn koffer mee moet zeulen ga ik dat niet redden.

En aangezien Athenameisjes bovenal praktisch zijn ingesteld, besluit ik het maar zo te laten.

‘Je bent de beste broer ooit,’ zeg ik tegen hem als ik de greep vastpak van zijn zwarte koffer, die veel lichter en kleiner is, en die uit de kofferbak til. Ik mag de goden wel danken dat het cadeau dat Paris voor zijn dertiende verjaardag heeft gekregen zijn PlayStation Portal was.

‘Klopt, dat ben ik,’ beaamt hij met die triomfantelijke glimlach die er normaal gesproken voor zorgt dat ik ‘per ongeluk’ op zijn tenen ga staan, of nog wel meer. Maar momenteel bewijst hij me een grote gunst, dus voor deze ene keer mag hij zo glimlachen.

Daarna geven we onze verbijsterde ouders allebei een heel korte afscheidsknuffel en dan rennen Paris en ik op de brug af.

Correctie: Paris rent eropaf terwijl ik joggend zijn koffer achter me aansleep. En dan moet ik nog even kwijt dat het

niet eerlijk is dat hij plotseling veel sterker is geworden dan ik. Daar ga ik komend jaar hard aan werken. Ik weet niet wat dat precies betekent, maar ik ben er helemaal klaar voor om erachter te komen.

Van een afstand hoor ik mijn moeder nog roepen: 'Vergeet niet goed te eten!'

Alsof dat ooit een probleem is geweest voor Paris...

En dan klinkt er nog een stem naast die van haar, maar niet die van mijn vader. Het is PT's stem: 'Denk eraan, Penelope, het antwoord is vuur.'

Ik heb geen idee wat dat betekent en geen tijd om hem ernaar te vragen, dus zwaai ik maar halfslachtig met mijn vrije hand en blijf ik doorlopen. Ik weet dat mijn moeder dit alles liever anders had zien verlopen, en ik ben het met haar eens. Maar het heeft geen zin om na te denken over wat er anders had gekund. Niet nu de brug, en daarmee mijn toekomst, recht voor me ligt. En niet nu we geen tijd te verliezen hebben.

De opwinding raast door me heen als ik de eerste stappen op de brug zet, en de wereld om me heen begint te veranderen.

Van veraf leken de wanden van de brug gemaakt van een simpel houten rasterwerk. Maar nu ik dichterbij ben dringt het tot me door dat elke houten balk van het raster is uitgesneden in verschillende slangenvormen. Ze zijn zo opgesteld dat elke X bestaat uit de ene houten balk met een slangenkop boven, en de andere houten balk met een slangenkop beneden.

Het is griezelig en fascinerend, en als ik meer tijd zou hebben dan zou ik even stil blijven staan om het beter te kunnen bekijken. Maar de grote wijzer op mijn horloge is nu net

voorbij de achtentwintig. De tijd is bijna om.

Gelukkig is het een korte brug, ik schat niet meer dan zo'n honderd stappen in totaal.

Maar nadat ik toch zeker wel tweehonderd stappen heb gezet realiseer ik me niet alleen dat ik nog steeds niet bij het einde ben, maar ook dat het eindpunt van de brug zelfs niet meer in zicht is. Het is verdwenen, net zoals mijn broer.

'Paris?' roep ik bezorgd.

'Ik ben hier, Penelope!' roept hij terug. 'Schiet eens op!'

'Ik doe mijn best!' roep ik, want ik dóé ook echt mijn best. Maar het feit dat zijn koffer lichter is dan de mijne betekent nog niet dat hij niet zwaar is.

Mijn armen trillen door het zware gewicht, mijn hart bonkt wild en razend. Ik wil stoppen om even op adem te komen, maar op het moment dat ik een beetje vaart minder komen de honderden slangen om me heen plotseling tot leven.

Hun ogen gloeien, ze sissen, en, nog erger, ze beginnen alle kanten op te wriemelen. De slangen die de overdekking van de brug vormen slingeren en kronkelen, terwijl de onderste slangen naar me toe komen en hun ogen een vreemde, gifgroene kleur uitstralen.

Ik blijf stokstijf stilstaan als ik iets wat op een ratelslang lijkt heel dicht bij mijn wang zie krioelen. Meteen kruipt er een melkslang over mijn smerige Vans.

Normaal gesproken heb ik niets tegen slangen. Sterker nog, ik heb ze altijd wel leuk gevonden. Ik heb verschillende schoolprojecten over slangen gedaan, en ik was zelfs de eerste die zich vrijwillig opgaf om de boa constrictor aan te raken tijdens ons schoolreisje naar de dierentuin. En aangezien de melkslang niet giftig is en me eigenlijk ook niet lijkt te willen

bijten, blijf ik staan wachten tot hij voorbij is gekronkeld.

Maar er komen steeds meer slangen op me af: kousenbandslangen, pythons en zelfs eentje waarvan ik vrij zeker weet dat het een gigantische koningscobra is, die eigenlijk helemaal niets te zoeken heeft in de wildernis van de westelijke regio van Massachusetts. Een of twee slangen vind ik geen probleem, maar twintig of dertig die op me afkomen is een heel ander verhaal. Al helemaal nu er geen dierenverzorgers in de buurt zijn die erop toezien dat de slangen zich gedragen.

Een koraalslang dreigt zich om mijn arm te wikkelen en mijn hart gaat nog sneller slaan, want nee. Gewoon, nee. Gifslangen vind ik níét oké.

Daarnaast gaan hun ogen steeds feller gloeien naarmate ze dichterbij komen.

Dit zijn geen normale slangen. Ik weet niet wat het precies zijn en wat ze van me willen, maar als er een slang op me afkomt waarvan ik vrij zeker weet dat het een zwarte mamba is, vind ik het meer dan genoeg geweest.

Ik schop naar de slangen die het dichtst bij me in de buurt zijn, schud ze van mijn voeten en enkels. Maar dat lijkt de hele groep slangen alleen maar boos te maken. Plotseling kruipen ze niet meer langzaam om me heen, maar halen ze naar me uit, met hun bek opengesperd en hun giftanden ontbloot.

Mijn instinct smeekt me om Paris' koffer los te laten en als een gek naar het einde van de brug te sprinten, die inmiddels meer als een tunnel voelt. Maar al zijn belangrijke spullen zitten in de koffer: kleren voor een heel jaar, games, boeken en uniforms. Dus ik kan zijn koffer onmogelijk achterlaten op deze nachtmerrieachtige brug.

Ik blijf hem stevig vasthouden, half dragend, half slepend, en hol op een heel onhandige manier naar de veiligheid. Maar voor elke slang die ik weet te ontwijken is er weer een andere die zich om mijn pols wikkelt, of om mijn arm, of mijn nék. Ik graai ze van me af, stuk voor stuk, tot een zwart-rode Californische koningsslang me eindelijk weet te bijten.

Zijn tanden zinken in mijn arm en gillend schud ik de slang van me af. Als antwoord sist hij naar me, maar dan gebeurt er iets heel raars. In de ruimte tussen de ene ademteug en de volgende, veranderen ze allemaal van kwaadaardige, aanvallende slangen in een simpel rasterwerk van de brug.

Wat is dít nou weer?

Nu blijf ik echt stilstaan, en met tranen die in mijn ogen prikken laat ik Paris' koffer los. Koningsslangen zijn niet giftig, maar dat wil niet zeggen dat hun beet geen pijn doet.

Als ik mijn arm bekijk zie ik echter nauwelijks bloed. En het lijkt er ook op dat de beet al aan het genezen is.

Ik heb geen idee hoe het mogelijk is, maar voor ik dat uit kan vogelen hoor ik Paris roepen: 'Penelope, kijk uit!'

Ik kijk wild om me heen in de verwachting uit het niets door een zwarte mamba aangevallen te worden. Maar ik zie niks... Tot er plotseling een helderrode vrachtauto recht op me af komt rijden. Voor één heel lange seconde die wel een eeuwigheid lijkt te duren kan ik me niet verroeren, maar dan kom ik weer bij mijn positieven en spring ik opzij.

Toch blijkt het net een seconde te veel te zijn geweest, want halverwege mijn sprong weet de vrachtauto me alsnog te raken.

Tweede druk, 2026

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *The Aftermyth*

© 2026 by Tracy Deebes-Elkenaney

Published by arrangement with Aladdin,

An imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division

Voor deze uitgave:

© 2026 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: H.C. Kaspersma

Omslagafbeelding en illustraties: Helena Elias

Omslagontwerp: Lisette Vink | Het Omslag Atelier

Grafische verzorging: Crius Group

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan.

Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.

ISBN 978 90 261 8381 2

ISBN e-book 978 90 261 8382 9

ISBN audioboek 978 90 261 8625 7

NUR 283